

TOPRAĞIN BAĞRINDA AÇILAN KAPI

Hayrettin DURMUŞ

Günün birinde bir tabak kaldırılacak sofradan, sessiz sedasız. Belki birkaç gün fazladan bir bardak taşınacak kahvaltı sofrasına. Televizyonun kumandasını istemek için başını çevirecek sevdiğin, sen varmışçasına. Oysa elektrik lambasını açmak için anahtara dokunmayacak parmakların. Gün doğacak yine erkenden ama ne aynaya bakabilecek ne de aziz olan suya dokunabileceksin. Kitapların boşuna bekleyecekler seni; binlerce hakikatin susup bir tek hakikatin sesinin duyulduğu gün. Artık onların sayfalarını da çeviremeyeceksin. Çocukların yetim kaldı zannedecek dostlar ama binlerce yetimin ıĸlıĸını duymayacaklar. Her gün derinleşecek gurbeti kitaplarının...

Ne diş fırçalama telaşı ne kravat ütöleme kaygısı. Gardıroptan gömleklerin, vestiyerden ayakkabın indirilecek yere ve dünya senin de pabucunu dama atacak.

En son ne zaman güldüğünü, nerede yemek yediğini, hangi şiiri okuduğunu konuşacak dostlar bir müddet. Sen, kendi başına yapayalnız bir yolculuĸa çıkmış olacaksın çoktan. Gün gelecek unutulacaksın. Hatta “Bana da bir Fatiha yok mu?” diye bekleyenlerden olacaksın. Kim bilir kaç nesil eskitceksin yattığın yerden?

“Yiğit çıplak doğar anadan” deyip selam verdiğin “bir gölgelik” dünyadan, yine yapayalnız döneceksin. Seninle konuşmak için can atanların bile bakmaya çekindiği yüzünü örtecek beyaz bir bez. Doğarken sırtına geçirilen ecel gömleğinin farkında olmayanlar, şaşkın şaşkın bakacaklar kefenine. Güneşi koynuna alıp güzel bir bahçeye girmek de var, katran karası bir dehlizden geçerek kızgın alevleri boylamak da.

Çaren yok. Berberde tıraş olan fâni misali yüzünün yarısının sabunuyla “Önümden çekene, arkandan itene bak.” diyerek düşeceksin yollara. Süleyman’ın tahtında uçan halıya binsen rüzgârlar, kasırgalar kesecek yolunu. Hüma olsan, turna olsan, kartal olsan da kırılacak kanatların. Puma adımlarıyla dolaşsan da dünyayı, karıncanın önünde dağ gibi şişeceksin. Eğer emel küheylanını ehlileştirilememişsen günlerin nal toplamakla geçmişse Yunus olup “*Muradıma maksuduma ermezsem / Hayıf bana, yazık bana, vah bana*” diye çığlık atacaksın. Son pişmanlığın fayda etmediğinin sırrına varırsan “herkes ağladığında sen güleceksin”. Ölümsüz gerçeği, ölmeden bileceksin.

Ne yolunu gözleyen yavruların, eşin olacak ne de senin yolunu gözlediğin biri. Girmek zorunda olduğun sınav yok. Bitirmeye mecbur olduğun okul kalmadı. Yapacak bir iş ve çalışacak bir iş yeri yok artık. Fatura kuyrukları tükenecek, bankada sıra beklemeyeceksin. Sen “her şey geride yarım kaldı” sanacaksın, “sararacak portakallar var” diye bekleyeceksin, bütün telaşın bitip yeni bir telaşın başladığı, toprağın bağrında dar bir kapının açıldığı gün.

Toprağın bağına dar bir kapı açılmadan vur kazmayı içine...